

10

Paraules
per a vuit espais

10

Paraules

per a vuit espais

Paraules per a vuit espais. Núm. 10

Textos

Alumnes de 2n i 3r d'ESO

Fotografies

Pere Cornellas i Aligué

Edició

Servei d'Educació

Ajuntament de Granollers

Correcció del text

Doina Serveis Lingüístics SL

Muntatge

Josep Nogués

Impressió

Impremta Municipal

Tiratge

2.500 exemplars

Dipòsit Legal: B.12.485-2013

Granollers, maig de 2013

L'equip de coordinació del Servei d'Educació i del Projecte Educatiu de Granollers vol agrair la col·laboració i la bona feina dels/les caps d'estudi, coordinadors/es i professors/es i del fotògraf Pere Cornellas Aligué.

Presentació

El sol escalfa els nostres carrers, el dia és més llarg i convida a passejar i, quan arriba a les nostres mans “Paraules per a vuit espais” esperem amb impaciència quines sorpreses ens depararà la seva lectura i quin recorregut ens proposarà.

Un itinerari que parteix aquesta edició, de la Porxada, del cor de la ciutat. Que ens lliga a la nostra essència com a granollerins i granollerines, un espai viu, que batega a tota hora amb petits i grans.

Un recorregut que segueix per indrets que beuen de les nostres arrels, de la nostra història. La més llunyana amb el carrer del Portalet i la capella de Santa Anna, i la més propera quan Granollers creix i s’expandeix amb el carrer de Josep Umbert, la plaça de l’Onze de Setembre i el Centre Cívic Jaume Oller. Espais que ens parlen de participació, d’identitat, de ciutadania, de compromís.

Una ruta que apunta cap al futur, amb la força i l’esperança que tenen Can Muntanyola i el Museu de Ciències Naturals com a vaixells insígnies, espais que ens parlen d’una ciutat dinàmica, sostenible, viva i atractiva.

Una ciutat compromesa i amb empenta, que cerca oportunitats per a tothom i que es vol construir a partir de la suma. La d’aquests joves que avui ens la dibuixen amb les seves paraules, també.

Certament Granollers amb les seves aportacions és una ciutat millor.

Josep Mayoral i Antigas, alcalde de Granollers

Pietat Sanjuan Trujillo, regidora d’Educació

Índex

- 9. Museu de Ciències Naturals de Granollers
- 13. Centre Cívic Jaume Oller
- 17. Plaça de la Porxada
- 29. Capella de Santa Anna

- 31. Edifici de Can Muntanyola
- 37. Plaça de l'Onze de Setembre
- 41. Carrer del Portalet
- 45. Carrer de Josep Umbert

Museu de Ciències Naturals de Granollers

Aquella olor em recordava la casa dels meus avis, el lloc en què menys volia pensar perquè feia dos mesos que s'havia mort l'àvia.

Em trobava en un lloc desconegut anomenat la Tela; hi havia una part que era un edifici modernista antic, de 1912. Al costat, hi havia un jardí que no era d'aquells amb flors i herba ben talladeta, sinó amb pins, roures i alzines que hi donaven un aire boscos. L'immoble era gran, amb una porta senyorial; el color de la façana, crema, amb algunes rajoles verdes i ataronjades que la decoraven amb un estil propi.

També hi havia una gran torre que tocava els petits trossos de cotó que sobrevolaven per aquell llençol blau cel amb la punta del parallamps.

En una de les sales de la planta baixa, m'hi sentia identificada: era la de l'exposició de fòssils, on es podien fer classes i estudiar; a més a més estava pintada amb el meu color preferit, el verd. Les finestres, altes i estretes, donaven al preciós jardí i jo m'imaginava fent-hi una classe de biologia, que era el que volia ser de gran. A la part del darrere, hi havia l'antiga telera i, al pis de dalt, hi havia aules i més aules. Però el que realment em va sorprendre va ser l'edifici cúbic que hi ha passant el passadís de barres de ferro: és el Museu de Ciències Naturals de Granollers, "la Tela".

Vaig entrar-hi. L'enorme vestíbul semblava que fos insonoritzat: encara que cridés, em va semblar que ningú no em sentiria. Molt a poc a poc, vaig traspasar aquella vidriera que contenia tota mena de papallones que volien tornar a alçar el vol per poder marxar, però no ho podrien fer. Vaig mirar cada una de les capsetes on es trobaven dissecades i em va sorprendre una que tenia l'ala trencada; em va saber greu que una mort fatal com aquesta no li permetés lluir aquelles ales. A l'altre costat hi havia una habitació amb molts insectes vius

perquè els més petits coneguessin aquell petit món. Vaig baixar les escales i vaig tenir un bon ensurt! Hi havia una vidriera enorme sense porta ni res. No s'hi podia entrar. Hi havia com una espècie de granota amb cua llarga i verda que estava tancada en aquell recinte. M'hi vaig acostar una mica més... i em vaig adonar que era de mentida!

El llum estava apagat i gairebé no m'hi veia, però em vaig dirigir cap a una sala. En vaig obrir la porta. Hi havia una sala plena de butaques amb una pantalla de cine per fer-hi conferències. A la dreta, s'hi situava el magatzem d'animals dissecats; ho sabia perquè finalment vaig trobar l'interruptor i quan hi vaig entrar, de sobte, el llum s'apagà.

Sara Canabal Viagara

Ferran Luna Carretero

Àlex Jiménez Gurri

Ferran Luna Carretero

Veure aquell edifici d'estil modernista des del primer moment, i tal com l'havien renovat dinou anys més tard, i com l'havien obert com a museu l'any 1987. Un equipament situat a la part sud de Granollers, del qual, des de ben petita, havia escoltat històries, i també dels seus propietaris. Un museu, el Museu de Ciències Naturals de Granollers ("la Tela", perquè els seus propietaris eren telers).

Jo, una petita papallona amb les ales d'un color blau elèctric molt brillant, hi vivia al davant. Des de sempre, havia tingut ganes d'entrar-hi, de descobrir què hi havia darrere d'aquelles parets, de pujar a dalt de la seva torre. Només de veure el que es podia apreciar des de fora, el jardí, que era una mínima part del que podia trobar a l'interior, em feia voler descobrir la resta. I un dia ho vaig fer, vaig volar fins a ser a dins. En entrar-hi, vaig quedar impressionada. Si mirava cap amunt, podia veure un sostre verd i blanc. Les parets que m'envoltaven tenien com a decoració figures geomètriques. La primera planta estava dividida en diferents sales; a la dreta, una d'envoltada de finestres, que contenia moltes taules de fusta col·locades totes juntes. A l'esquerra, una altra amb papers sobre un gran escriptori. En fer unes quantes voltes per aquell meravellós edifici, vaig pensar que, feia molt poc, l'any 2012, havien ampliat el museu amb un altre. I sense pensar-m'ho dues vegades hi vaig anar. Vaig tenir la sort de poder-hi entrar, ja que feia només uns mesos que l'havien inaugurat.

Es notava que era més modern, tot de color blanc, i més espaiós. Vaig dirigir-me cap a la dreta i vaig poder observar una exposició d'animals. Es tractava d'una mostra de papallones: tant grans com petites, fosques i clares, brillants i no brillants... Vaig pensar que si els treballadors del museu em veien allí em farien formar part d'aquella exposició, i la idea no em va agradar gaire. Vaig decidir marxar, però estava segura que hi tornaria.

Carlota Vallideneu Mesas

Feia anys que em pensava que aquell estrany lloc era una casa, amb tantes plantes... Era un misteri..., mai saps qui hi deu viure... o, com diuen els meus germans petits: "Potser hi viu una bruixa..."

Un dia calorós d'agost, una tarda que havia quedat amb tota la colla, vam decidir descobrir-ne el secret autèntic. Ens hi van deixar entrar. Va ser una mica estrany, perquè rere aquell munt de plantes hi havia la zona vella del que és un museu, amb un terra ple de floritures. Una dona ens va acompanyar pel recorregut, ens va explicar que aquell jardí intentava representar un bosc mediterrani, i és que aquella vegetació, si et quedaves una estona mirant-la, la senties teva, et sortia un somriure i eres capaç de fer qualsevol cosa. La meua colla estava formada per quatre nens i tres nenes, comptant-me a mi, però un d'aquells nens no era un amic, era qui feia que cada dia trist el cor no em deixés de bategar.

Entre aquells sorolls de pardals, ell era al meu costat. Jo, amb la mà tremolant, li vaig agafar la seva, que, a causa de la calor, estava suada. Ell em va mirar, jo a ell; em va somriure, li vaig somriure, i plegats vam anar a veure la zona nova, on el cor m'anava a mil per hora. Vaig somriure tímidament pensant en la cosa ben estranya que m'acabava de passar pel cap: aquella exposició de papallones, aquell munt de colors brillants i quietes, podia representar el que sentia, encara que a la meua panxa no semblaven estar així.

Anàvem passant per diferents apartats, tots d'insectes, i no és que m'agradi gaire, però m'era igual, agafant la mà d'ell vaig pensar: "I per què deu ser que els llocs més misteriosos són els més màgics?"

Marta Espuña Casademont

Eren les quatre de la matinada i no podia dormir. Continuava donant voltes a la història que el pare m'explicava de quan ell era petit.

Em deia que tenia un amic que vivia en un edifici construït l'any 1912, situat al carrer Francesc Macià. Aquella casa era magnífica, tenia un jardí que l'envoltava i que la feia més bonica. Em deia que ell i el seu amic tothora hi jugaven, perquè els agradava estudiar els lepidòpters que sempre volaven per sobre el llac. Aquestes papallones eren de diferents colors, però a ell les que més li agradaven eren les de color lila. Una vegada me'n va ensenyar tota la col·lecció: estaven dissecades i n'hi havia de totes mides i colors. El 1987, aquell lloc on el pare havia passat tota la infància, s'havia convertit en un museu. Allà estudiaven, i continuen estudiant, principalment les papallones, els ratpenats i els petits mamífers. Gràcies al pare, que havia col·laborat en la investigació sobre un nou tipus de lepidòpters, jo vaig poder anar a visitar-lo.

Fa poc vaig poder tornar-hi amb l'escola i vaig observar que hi havien aixecat una nova part. Era un edifici modern amb un estructura de color blanc. Quan vaig arribar a casa, li vaig explicar al pare el que havia vist. Ell feia molt de temps que no hi anava, però en saber que hi havien construït un altre mòdul, no va trigar a anar-hi.

En recordar tots aquests moments, tant del meu pare com meus, relacionats amb el Museu de Ciències Naturals, em va entrar la son i vaig decidir apagar el llum i tornar a adormir-me.

Nuria Jofra Verdugo

Em vaig despertar. La llum del sol s'escolava entre els vidres de la finestra de l'habitació. Vaig agafar les meves coses, l'únic que em quedava era un maletí amb les fotografies d'aquells dies tan entranyables de la joventut juntament amb un diari, que pacientment vaig anar escrivint al llarg de la meua vida. Però la meua existència no es pot resumir en uns fulls, sinó que està escrita en el museu, que tinc davant de casa, el Museu Ciències Naturals de Granollers, "la Tela". Des que era petita, el museu em va obrir les portes, i ara jo l'abandonava com si res, marxant al lloc que els meus fills havien decidit convenient per a una vella de vuitanta anys. Així que vaig sortir de casa. Els de la

Grazia Trípedo Drago

mudança encara trigarien. Vaig creuar el carrer i m'hi vaig parar al davant. Aquell edifici d'art modernista havia canviat molt des de la primera vegada que el vaig veure. Abans, els propietaris eren els amos d'una fàbrica de tela situada allà. Quan vaig arribar a Granollers, l'any 1920, hi havia només un edifici amb un gran jardí. El mobiliari era de fusta, però contrastava molt amb les finestres de la planta baixa que jo coneixia molt bé, ja que havia treballat durament netejant-les dia rere dia de les ditades dels nens juganers que hi passaven pel davant.

L'any 2012 es va ampliar el museu. Hi van afegir un altre edifici. Un immoble que avui encara no està acabat i on hi ha els magatzems i algunes exposicions. La primera vegada que hi vaig entrar em vaig adonar de la mala ressonància que tenia, però també de la dolça olor de caramel que feia el vestíbul i que em recordava els moments agradables de la meua infància. Allà hi havia la meua exposició preferida: la de les papallones. Quan l'acabin, el museu serà encara més conegut del que ho és, ja que, mentre a la planta baixa hi ha les exposicions temporals, més amunt, hi hauria el planetari, un lloc fantàstic per atraure famílies que volen que els seus petits s'ho passin bé.

Finalment hi ha el jardí. El jardí és el meu lloc predilecte. Crec que quan vaig acceptar el treball del museu, no ho vaig fer pels diners que em pagarien, sinó per estar més a prop d'aquell lloc ple de bocins de les espècies de plantes que es poden trobar a la comarca. És molt reconfortant estar asseguda al banc que hi ha, escoltant rajar l'aigua de la font sota les ombres dels arbres, o contemplant els petits arbustos.

Un soroll va trencar el silenci del carrer. Un cotxe havia aparegut. Era el dels meus fills. En pocs segons passaria pàgina de tota la meua vida cap a un full nou sense res escrit. Una pàgina que hauria d'omplir amb els anys següents a la residència, amb el meu futur incert.

Sílvia Barrionuevo Lafuente

Centre Cívic Jaume Oller

Corria l'any 1966, la casa estava habitada pel cap de la fàbrica Roca Umbert i la seva família. El senyor tenia un fill i una filla que es passaven tot el dia al jardí jugant a la taula de pedra, imaginant que eren protagonistes d'un conte. Els dies d'estiu se'ls passaven sencers a la piscina, que és on ara hi ha la sala polivalent. Nedaven i xipollejaven, i la seva mare els havia de treure a la força, quan ja estaven arrugadíssims! Però, per a ells, el millor moment del dia era quan el seu pare entrava a casa, travessava el petit jardí amb un banc de fusta i corria cap a dintre per jugar amb ells. La mare era molt alegre. Es passava el dia a la cuina fent pastissos, que eren la seva gran passió, tot i que no tant com els fills, Ricard i Rosó, els quals estimava més que res en aquest món. El pare era un home molt treballador i sever, però era una falsa aparença; en realitat era molt divertit, explicava els millors acudits de tot el barri i sempre tenia un somriure als llavis...”

—Ariadna! —Era la meva professora de música—. Què hi fas aquí? Fa vint minuts que t'espero!

—Perdó! És que estava somiant desperta i m'ha passat el temps volant! —vaig contestar.

—T'espero a classe en cinc minuts. —Va marxar.

Em vaig quedar sola. Mentre recollia les meves coses, veia des de la finestra la família que havia imaginat. Estaven asseguts a la taula de fusta, berenant entre somriures.

M'agradava inventar-me històries sobre els llocs, però, no sé per què, la meva intuïció em deia que aquella era real, que la família havia existit. Des d'aquell moment, el Centre Cívic Jaume Oller ha estat un lloc màgic i enigmàtic per a mi.

Ariadna Gutiérrez Martínez

Ja fa uns quants anys de la meva existència i, per tant, he pogut observar el pas del temps i l'evolució d'aquella petita ciutat rural, l'antiga Granollers.

Tot va començar l'any 1871, quan un ric empresari va construir-hi la gran fàbrica tèxtil Roca Umbert. Jo hi jugava un paper molt important, ja que era la casa de l'encarregat.

A partir de la meva construcció, gairebé un segle més tard, es van començar a edificar altres habitatges al meu voltant, però aquests no eren tan elegants. Podríem dir que era l'enveja d'aquell que passava pel meu costat, la més admirada i cuidada, i això em provocava una sensació d'orgull.

Disposava d'un jardí preciós amb barbacoa, una taula arrodonida, feta de pedra, i una gran piscina, on els diumenges els nens s'hi passaven hores fins que la mare els advertia que sortissin perquè no se'ls arrugués la pell. Van ser uns anys per recordar, plens d'alegria i il·lusió, però hi ha vegades que les coses no van com voldríem, tenen el seu fi com jo vaig tenir el meu.

Ja s'intuïa que la fàbrica cauria i que, per tant, ja no seria una de les protagonistes, però la veritat és que el que em feia més por era quedar apartada de la societat. Que la gent ja no em mirés, que ja no fos l'enveja de tots els que passaven pel meu voltant, sinó una més. Per sort, al cap d'uns anys, l'Ajuntament em va nomenar centre cívic, el de Jaume Oller, cosa que em va fer reviure, em va tornar a fer sentir d'aquella manera que tant m'agradava, a tornar a ser cuidada i admirada.

Però el que em va fer més feliç va ser tornar a ser útil a aquesta ciutat, l'actual Granollers.

Mercè Pallarès Sastre

Jaume Oller
Centres Cívics

ÒRBITA CULTURAL

XARXA D'ORGANISMS CÍVICS
DE BARCELONA

Recordo l'olor de pins d'aquell lloc. Tampoc no he oblidat com és l'edifici, no gaire gran, però suficient per fer-hi les activitats. El que em fa tirar una mica enrere és el seu terra: a l'exterior, les rajoles estan mal posades, sobresurten l'una de l'altra i alguna ha desaparegut.

Encara puc recordar una activitat que vaig fer en aquell centre: va ser classe de guitarra. Vaig anar-hi quan era petita. Aquella sala estava plena de gent i era bastant gran. L'interior estava pintat amb un to suau que li donava un toc familiar. Sempre hi ha força gent. Hi ha un rocòdrom a l'exterior. La paret està pintada d'un color taronja mig rosa. Quan era menuda jo volia pujar-hi per tocar aquella campana de color daurat mig rovellat.

El centre es troba al davant de l'escola Joan Solans i a uns quants minuts de l'institut Carles Vallbona. L'edifici està protegit per unes tanques de color negre amb plantes que surten cap a fora. També hi ha uns grans pins, els quals fan tan i tan bona olor i tenen aquell verd tan i tan fosc.

Cada vegada que hi passo, m'aturo a olorar aquella aroma tan intensa i a mirar aquell edifici que mai podré oblidar.

Míriam Perea Berruezo

Fa temps que passo per la porta i em fixo en el rètol "Jaume Oller Centre Cívic", i em pregunto: què és aquest lloc? I què s'hi fa aquí dins? Bé, l'altre dia vaig tenir l'oportunitat d'obtenir-ne les respostes, ja que el vaig visitar.

És un edifici no gaire gran, de dues plantes, de construcció actual, envoltat per un jardí on destaca una gran taula rodona feta de pedra entre dos grans arbres i a una de les parets, un rocòdrom. És, com ho podria dir..., un espai tranquil dins d'una ciutat en moviment. Va ser inaugurat l'any 2000, es troba al barri de les Tres Torres i pren el nom de Jaume Oller i Tintó, veí del barri, fotògraf i líder social.

Quan veus l'edifici no imagines tot el que s'hi fa a dins ni els serveis que dóna a la comunitat i sobretot als veïns de la zona. És un lloc de trobada per a gent de diferents cultures, però on es busca la integració.

És un espai obert a tothom, en què sempre tens algú que t'ajuda a resoldre dubtes, on trobes sempre un punt d'informació de qualsevol activitat que es produeix al barri o a la ciutat. També hi ha una sèrie d'equipaments per a joves i adults, com ara l'accés a Internet, un ampli espai de lectura, punts de trobada per a la gent jove i la gent gran...: tots els espais sempre al servei del ciutadà, per millorar la qualitat de vida a la zona.

També és un lloc en què s'han creat diferents associacions culturals que desenvolupen moltes activitats durant tot l'any, com tallers, grups de teatre, festes del barri, taules d'acollida i xerrades. Dues associacions dins d'aquest espai em van cridar molt l'atenció: una és de *patchwork*, l'art d'unir teles de diferents colors i mides per arribar a formar diferents motius i objectes útils i decoratius, i l'altra és la fotogràfica, que comparteix l'afició per aquest art, i que inclou gent de totes les edats que fan sortides, exposicions, cursos de formació i qualsevol altra activitat que hi estigui relacionada.

Quan he sortit i he mirat l'edifici he pensat: com és possible que un espai no gaire gran com aquest et doni tantes opcions?, i també he reflexionat sobre la gran importància que té per al barri.

Laura Ortiz Bernal

Plaça de la Porxada

Per fi vaig poder descansar sota d'aquell gran cobert. Plovia molt i estava mullada des dels cabells fins als dits dels peus. Era fosc a causa dels grans núvols grisos que tapaven el cel. Estava sola, no hi havia ningú més. Només se sentia el soroll de les gotes en xocar contra el terra de la plaça. Era a cinc minuts de casa, però no portava paraigua. Havia d'esperar que parés de ploure. Vaig seure al terra de la Porxada i vaig començar a mirar la plaça.

Aquella tarda, la plaça de la Porxada no semblava la plaça de sempre. Jo estava acostumada a veure-la plena de nens cridant i jugant, d'avis asseguts als bancs prenent la fresca i fent petar la xerrada, pares prenent un refresc i menjant unes patates fregides, descansant a les terrasses dels bars. Però aquella tarda tot era molt diferent. La plaça estava deserta, les terrasses dels bars estaven desmuntades i no hi havia ningú. La Pedra de l'Encant era allà, al costat de la Porxada, més sola que mai, sense cap nen al damunt comptant fins a tres per saltar al terra. Al terra mullat es reflectia una llum groguenca. La llum venia de l'Ajuntament, un edifici situat just davant de la Porxada i d'un color rosat molt peculiar, encara que jo no el podia contemplar del tot bé, ja que semblava més aviat d'un color gris apagat.

Just en aquell moment vaig sentir que tocaven les sis de la tarda. Em vaig preocupar perquè la mare ja em devia estar esperant a casa des de feia una bona estona. Però no parava de ploure i jo continuava allà, asseguda i esperant. Els fanals ja s'estaven encenent i donaven un color més acollidor i grogós a la plaça. La seva llum em permetia veure el petit estanc, la sabateria Miralles i altres botigues del voltant. També veia il·luminats altres carrers secundaris que arriben a la plaça de la Porxada i que abans no podia veure. Quina mala sort no tenir el telèfon mòbil per poder avisar la mare que estava bé.

De ben segur que ella patia molt.

Tipa d'esperar que parés de ploure, tenia temps de pensar en moltes coses i de mirar i remirar la Porxada. Vaig arribar a comptar mitja dotzena de nius de coloms amagats entre les altes columnes. No hauria pensat mai que tingués tant de temps per observar tots els detalls d'aquella plaça. No parava de ploure.

De sobte, després de veure els diferents escuts gravats en algunes de les quinze columnes, vaig sentir el soroll d'una porta que es tancava. Vaig alçar el cap i vaig veure la silueta d'una senyora que corria sense paraigua i que venia just on jo em trobava. Sentia que aquella senyora cridava el meu nom, m'havia reconegut. Qui podia ser sinó la meva mare! Es va asseure al meu costat quasi tan xopa com jo quan havia arribat allà. Vam estar parlant allà sota, esperant que ja no plogués tant. Qui hauria dit mai que tingués tant de temps per xerrar tranquil·lament amb la mare. Em va estar explicant històries sorprenents de quan ella era petita i jugava en aquell lloc, de quan ella i l'àvia anaven a comprar al mercat, que antigament es feia just on nosaltres estàvem assegudes.

La plaça de la Porxada guarda milers i milers d'històries de moltíssima gent que hi ha passat, de nens i nenes que hi han jugat i d'avis que hi han fet petar la xerrada cada tarda. De ben segur que també ha servit d'aixopluc a moltes noies com jo. Segur que ha viscut moltes més tempestes i nevades i que ha pogut gaudir del calorós sol estiu. La plaça de la Porxada també ha pogut gaudir de moltes festes i celebracions de Granollers, ja sigui la Festa Major, les ballades de l'Esbart Dansaire de Granollers ... Però mai ningú ha tingut la sort d'haver pogut veure i saber tantes coses de la Porxada com jo.

Marta Bellet Palau

Lesly Peralta Jáuregui

Laia Blasco Moreno

Entre columnes i columnes he viscut les mil aventures. Però ara sóc sota teu, miro cap al cel i giravolto sense parar, respiro i sembla que encara senti aquella olor de gra. Intento reviure totes aquelles emocions i vivències de ja fa temps.

Sento gent parlar, la mateixa de sempre, de tant en tant hi ha algun turista visitant-te. És estiu i fa calor, però la teva teulada és el meu para-sol. Trobo que al meu voltant hi ha els nens de sempre que vénen a jugar a pilota cada dia, algun grup d'adolescents i els mateixos avis que donen menjar als coloms.

Sento com sonen les campanes de l'església i miro el rellotge de l'Ajuntament, els minuts van passant a poc a poc. Toco la Pedra de l'Encant, és vermellosa i calenta; hi noto una petita guspira, em pica la curiositat. La torno a tocar i tinc la mateixa sensació. Tanco els ulls i puc reviure tots aquells moments d'un jorn malastruc: m'imagino les corredisses de la gent, els crits, el caos, el retruny dels avions passant per sobre teu, la primera bomba, aquella que et va destrossar en mil bocins.

Molta gent que passa cada dia per davant teu no es fixa en totes i cada una de les coses bones que tens. I penso que sembla mentida que després de tots aquests anys i de tota la història que es respira el teu voltant encara siguis aquí.

Però hi ha una cosa que et fa forta, i és per això que encara continues en peu: tots els secrets que guardes sota la teva teulada, totes les emocions lligades a les teves columnes, i per això et fem sentir i et mereixes sentir patrimoni de la ciutat.

Cristina Vicente Bretcha

Per fi s'ha acabat el dijous, dia de mercat, i puc tornar a veure la plaça de la Porxada tal com és, amb les seves quinze columnes, tant interiors com exteriors, la seva teulada, els arbres del seu voltant, la famosa Pedra de l'Encant, l'Ajuntament, la gent passejant-hi tranquil·lament...

Fa que contemplo aquest paisatge setanta-set anys, des del conegut bombardeig a Granollers durant la Guerra Civil Espanyola. Efectivament, jo també vaig ser un dels molts morts mentre anava al mercat amb la meva filla, i ara m'he convertit en un esperit.

Des d'aquell fatídic dia, res en aquesta ciutat, i en especial en aquest emblemàtic edifici, ha estat el mateix. L'espai, construït inicialment com a llotja de gra, va passar a ser un mercat municipal i en l'actualitat serveix per a tot tipus d'actes. S'hi han renovat les bigues de la teulada i en alguna hi ha l'any en què s'ha canviat, excepte una en la qual apareix l'any 1940, que recorda l'acabament de la guerra.

Però el que més mal m'ha fet han estat els canvis de nom durant el franquisme que la Porxada ha tingut, un atac contra tota la tradició d'aquesta ciutat.

Per cert, coneixeu la Pedra de l'Encant i les seves famoses llegendes? Doncs, si voleu saber la seva veritable història, veniu a visitar-me! Jo no em mouré d'aquí, estaré assegut en aquesta famosa roca. Us hi espero...

Albert Portero Serra

Ja fa tretze anys que la tinc per veïna, i una plaça com aquesta no és una veïna qualsevol. És l'espai més cèntric de Granollers, tots els carrers t'hi fan anar a parar. La plaça de la Porxada és un lloc ple de vida i els dijous s'omple de mercat.

Cada tarda hi passo per anar cap a casa i, com sempre, em trobo amb la gran Porxada que li dona el nom, la magnífica casa Clapés amb les seves parets blaves, l'Ajuntament amb el rellotge i la mítica Pedra de l'Encant, que diu que una riuada la va portar i una riuada se l'emportarà...

Això és la plaça en un dia normal, però quan hi ha festa a Granollers, com una gran mare, ella l'acull amb els braços oberts. Per Reis, tots els granollerins més menuts hi van per donar la carta a en Melcior, en Gaspar o a en Baltasar i, en una sola nit, aquest lloc s'omple de màgia i somriures. Per Carnaval, és una gran olla a pressió de gent disfressada, de confeti, de festa, de xerinola... I també acull la festa més important de la ciutat, la gran, la magnífica i inimitable Festa Major. Llavors la plaça es vesteix de dos colors, el blanc i el blau, s'hi fa el repte de les dues colles, el pregó des de l'Ajuntament, el començament i el final del correfoc i també el correaigua. I el veredict final, on s'aplega més gent, perquè, a les dotze de la nit, s'hi anuncia la colla guanyadora. A part d'aquestes festes, plenes de màgia i alegria, la plaça ha viscut episodis tràgics, com el bombardeig del 31 de maig de 1938, quan una part de la Porxada va quedar força afectada, o d'altres esdeveniments, com el *happening* del pintor Salvador Dalí el 1974, on més d'un va acabar ple de pintura...

Jo sóc veí d'aquesta plaça, he viscut sempre al seu costat, i això em fa sentir un privilegiat en pensar el munt de coses que hi han passat i les que hi passaran...

Sergi Salicrú Diumaró

Quants nens petits han jugat a futbol a la Porxada? Quants enamorats s'han fet un petó a la Pedra de l'Encant? I quants nens no han saltat de la Pedra de l'Encant com si, després de fer-ho, res més no pogués sortir-los malament? Quanta mainada deu haver donat arròs als coloms que hi viuen? Quanta gent ha entrat a l'Ajuntament a veure els gegants o el pessebre? Qui no ha estat tot el matí veient els Xics de Granollers a la plaça? Quants joves no s'hi han estat fins a les tantes de la nit de festa? Però, quantes persones coneixen tot el que hi ha passat, a la plaça de la Porxada?

Recordo com si fos ahir que el meu avi m'explicava, quan era petita, la història del bombardeig. I em deia que la Porxada era abans una llotja de gra i després hi van instal·lar el mercat municipal, i que, just el dia que van bombardejar Granollers, era ple de gent comprant-hi. També em va dir un dia que hi havia unes inscripcions a les teules que simbolitzaven que una part de la façana s'havia enderrocat. I, a partir que em digués allò, anàvem dia sí i dia també a veure aquests escrits.

Però un dia, saltant i saltant de la Pedra de l'Encant, vaig començar a preguntar-me com havia arribat aquell pedrot fins allà. L'avi em va dir que havia estat arrossegada per una riada, i que antigament s'utilitzava per fer-hi subhastes.

En una de les tardes turístiques per la Porxada amb els meus avis, la iaia em va comprar arròs per donar als coloms, i jo vaig començar a tirar-los-el i a perseguir-los, i em vaig oblidar de tot, com si el meu únic problema fos que els ocells no es mengessin l'arròs que els havia donat.

Sincerament, si algun dia em trobés Bartomeu Brufalt, no sabria com agrair-li que en el seu temps hagués construït la Porxada. Crec que, gràcies a ell, he descobert coses que no podria haver descobert a cap altre lloc.

Clàudia Ferrero Arca

La tènue llum del sol del capvespre reflecteix la meua Lombra amb certa concòrdia sobre l'humit, llampant, terra de la plaça. Després d'un dia sencer sense parar de combatre vents i desafiar obstacles artificials, em prenc un merescut descans a la teulada de la Porxada: una antiga llotja de gra tan impassible i robusta com les millors obres de la, difícil de comprendre, natura. Perfecte lloc de repòs per als volàtils com jo, aquesta sumptuosa obra d'arquitectura situada al centre de la localitat de Granollers té tant present com passat, i em seria impossible referir en aquest text les experiències que ha viscut, les alegries, els patiments...

Des del punt de vista arquitectònic, està composta per quinze columnes que sostenen una teulada. Acull, sota aquesta, unes bigues de fusta arquitecturades amb les seves respectives dates de col·locació gravades, recolzades en perfecta harmonia sobre els caps dels innocents vianants. Ara bé, fora de l'avenença geomètrica, només trepitjant l'irregular terra que en fa de base es pot respirar l'inevitable pas del temps.

La Porxada ha sofert bombardejos; les imponents bigues s'han enderrocat; les escrupolosament desades teules han caigut amb estrepitós soroll. Res no ha pogut amb ella, res no l'ha enfonsat; alguna cosa la sosté, amb força, amb ímpetu, amb fermesa. Ha estat objecte de llegendes que tracten d'explicar aquesta impalpable força misteriosa, buscant respostes en el més recòndit del raonament humà, amb fets gairebé impossibles.

És hora de reprendre el viatge, els meus companys m'esperen. El viatge, la meua vida, efímera. Però la història de la majestuosa obra que la Porxada significa perdurarà durant anys. Perquè és el conjunt de tot el que aquí he narrat, la unió de totes les vivències, el que aconsegueix que encara es mantingui victoriosa al pas dels anys.

Oriol Ventosa Blázquez

Com cada dijous a les cinc del matí, em desperta el soroll de les furgonetes i dels camions que vénen a muntar les parades de fruita, verdura, roba, sabates... De mica en mica, la panxa se m'omple de pomes, kiwis, plàtans, mandarines, peres, taronges, tomàquets, patates, enciams, pebrots, cebes, cols, carabasses, porros...

Es va fent de dia i la gent comença a venir, cada vegada n'hi ha més, que va i ve i tot em comença a fer pessigolles.

Em trobo malament, em fa molt mal la panxa, quan més gent hi ha dins meu, més ganes tinc de tranquil·litat. Ja són les onze del matí, cada vegada ve més gent per comprar el que necessita per fer el dinar.

Cada dia veig passar gent diferent: un home amb barba, un altre amb ulleres, una dona amb els cabells arrissats... Però jo sóc la millor i la més famosa de tot Granollers. Sabeu per què? Perquè sempre, quan els nens surten de l'escola, vénen corrents a mi per abraçar-me i fer-se fotos. També sóc molt coneguda perquè surto a les revistes de Granollers .

És la una del migdia i acaben de recollir la meva panxa, cada vegada pesa menys i això em fa trobar molt millor. Cada dia em dutxen perquè estigui millor, perquè faci molt bona olor i que cada tarda la gent vingui a prendre un cafè i que els nens vinguin a jugar amb mi.

Ja se n'ha anat tothom a dinar. Jo de vegades dino l'alegria de les persones i així em trobo més bé.

Quan arriba la Festa Major, la gent ve a visitar-me, a passejar, a divertir-se, però sobretot fan que sigui la nit més agradable de totes les nits.

Quan arriba Nadal, em disfressen, per exemple em pengen guarniments i llums de colors. Als arbres, boles de colors, i la gent va mudada per celebrar el Nadal. Em sento molt bé perquè veig la gent sempre alegre, tot s'il·lumina i especialment jo, que em posen preciosa amb tants ornaments.

Es va apagant el dia, les botigues encenen els llums, i una altra vegada se m'omple la panxa. Cada nit em trobo com més lliure perquè els llums em recorden les

estrelles que veig cada nit. I l'endemà, torna la gent amb els seus fills un altre cop a passejar, a comprar... Oi que no endevineu qui sóc? Jo sóc la Porxada!

Dounia Azarkan

Júlia Quilis Peiró

Diana Simina Covaci

Aquell primer dia d'agost havíem quedat a les cinc a la plaça de la Porxada, al banc on sèiem sempre tots junts. Situat just davant el monument, havíem compartit molts moments tots plegats: des de col·loquis amistosos per explicar com havia anat el dia, fins a trobades secretes per confessar confidències entre vertaders amics. Les tardes allà sempre eren amenes i divertides, i era trist abandonar aquell lloc a l'hora de tornar a casa.

Durant l'espera, observo el meu voltant. Em crida l'atenció l'ambient de la plaça: gent passejant i mirant aparadors buscant les millors ofertes, nens jugant amb els seus avis sota la plàcida ombra que proporciona l'encantadora porxada, coloms voletejant pel cel clar

d'estiu d'aquella tarda... Tot això em transmet una sensació de llibertat, em fa sentir en un espai ple de vida que creix a mesura que hi camines .

No obstant això, ningú no apareix a les cinc i cinc, ni a les cinc i deu, ni a un quart de sis... Decideixo fer temps i llegeixo un llibre que m'encanta, asseguda en el simbòlic banc. Però el temps passa i m'adono que ningú no ha vingut encara. "Potser se n'han oblidat" penso, i, tot seguit, me'n vaig a prendre un deliciós i fresc suc de taronja a la terrassa del Torres, perquè l'espera m'ha deixat assedegada i, a més, no he berenat encara.

Com que continuo solitària, vaig a mirar-me unes sabatilles noves al Miralles, perquè les meves estan esfilagarsades. Després, passejo entretinguda al voltant de la meravellosa estructura que dóna nom a la plaça, mirant la gent que m'envolta i preguntant-me a on aniran i si, per casualitat, coneixen les persones que estic esperant. De sobte, em trobo davant la façana de l'Ajuntament que s'alça en aquesta plaça i la miro durant una estona. Els ulls, però, se'm desvien cap al Rei dels Caramels i m'obliguen a entrar a la dolça botiga a comprar-me una piruleta blava.

M'assec a la llegendària Pedra de l'Encant tot llepant el caramel. Miro el rellotge i veig que falta un quart d'hora per a les set. Estic una mica disgustada, perquè no ha vingut ningú i això que avui és el meu aniversari. I just quan m'aixeco i faig mitja volta per tornar cap a casa, pam!, algú em salta a sobre de l'esquena i em crida fort a l'orella: "Felicitats!" Que dolents que són! Tots quatre ens fem una abraçada ben forta allà, enmig de la plaça de la Porxada, i gaudim d'aquell retrobament d'estiu tots junts.

Sònia García Andrés

Tot el cel va tornar-se de color grisós, jo només sentia els crits de gent que corria esperitada cap a un cantó i un altre; ancians, mares, criatures, no sabien què succeïa, però una cosa era clara: calia fugir.

Aviat vaig veure de què es tractava: bombes. Les forces aèries italianes estaven bombardejant el centre de la ciutat, i jo allà palplantada no podia fer-hi res, no podia moure'm, tot i que tampoc podia fer-hi gaire cosa, només era un edifici: la Porxada.

Mai podré treure'm del cap els crits d'aquella gent totalment innocent, que per culpa de la gent antidemocràtica van pagar els plats trencats i van trobar-hi la mort.

La ciutat va quedar molt afectada: els edificis més emblemàtics van ensorrar-se, com jo, per exemple; però el que més em fascina és que la gent, tot i haver-ho perdut tot, treia de dins seu una autèntica força de superació, de ganes de continuar endavant, de mirar el futur amb optimisme. Tot i que no sembli creïble, la ciutat va recuperar-se a poc a poc, gràcies als donatius que Granollers va rebre d'altres indrets.

A poc a poc, la gent va anar oblidant-se de la immensa tragèdia que havia patit la ciutat, els carrers tornaven a tenir una esplendor fascinant, hi havia un caliu especial a la plaça, tothom reia i era feliç.

Quant a mi, vaig ser reconstruïda i van canviar-me totes les bigues i columnes malmeses, la teulada verda va tornar a brillar amb el sol, i el penell indicava altra vegada la direcció del vent.

Però no us penseu que per als habitants de Granollers va ser tan fàcil oblidar-ho tot; sempre els quedarà la malenconia de saber que aquesta calamitat es podria haver evitat. Aquest és un fet que ha deixat marca a la ciutat, un succés que no desapareixerà per moltes riuades que hi hagi.

Paula Macias Olmo

Quan penso en Granollers, la primera cosa que em passa pel cap és la Porxada. Des de ben petit que la conec; sempre, quan passejava amb els meus pares per la ciutat, ens hi apropàvem i la vèiem allà, enmig de la plaça. La veia tan alta i tan enorme, sempre envoltada de gent que en feia fotografies; la contemplava o només estava al seu costat.

Una tarda, quan vaig passar-hi per davant, em va picar la curiositat: volia saber més d'aquest monument tan important de la nostra ciutat, així que me'n vaig anar a la biblioteca i vaig començar a investigar sobre els fets i les vivències que al llarg dels anys van marcar aquesta ciutat abans que jo nasqués. La Porxada té una gran història, fins convertir-se en el monument més representatiu de la ciutat. També em vaig recordar que, quan era petit, de vegades, cansat de caminar, m'asseia sobre una pedra que sempre és al seu costat; així que em vaig preguntar què carai hi feia aquell objecte tan rústec a prop d'un edifici tan emblemàtic. La intriga em va envair per segona vegada. En tenia tanta, que li ho vaig haver de preguntar a la mare. Ella em va somriure i em va explicar una llegenda sobre aquell pedrot, que, per cert, té un nom, la Pedra de l'Encant. La seva llegenda em va sorprendre tant que cada vegada que passo pel seu davant me'n recordo. Com m'agrada la Porxada...! De vegades penso en la quantitat de persones que deuen haver passat pel seu davant i els moments històrics a què ha sobreviscut. Transcorreran els anys i la gent canviarà, però la Porxada sempre serà allà, enmig de la plaça, al costat de la Pedra de l'Encant.

Daniel Jiménez Colomer

Des de les meves branques, ara despullades de fulles perquè és hivern, percebo tota la Porxada i la vida que s'hi desenvolupa.

Fa molts anys que hi sóc, però sembla que no ha canviat gens. Cada matí arriben els avis i les àvies amb els nets petits que encara no van a l'escola. Els grans amb gorra i abric, la mainada amb botes, abric, bufanda, guants...i amb una joguina sempre a la mà. Les iaies amb jaqueta gruixuda, bufanda i el cistell per anar a comprar, segur que van al mercat Sant Carles, que és a prop, amb els nens agafats de la mà.

Al migdia, surten els nois i les noies de l'institut, que no és gaire lluny i els veig passar. A l'hora de la migdiada, més o menys, és quan em miro amb tranquil·litat tot el que hi ha a la plaça. El que més m'agrada n'és l'element més emblemàtic: la Porxada. És un edifici format per una plataforma de pedra amb quinze columnes, tres d'interiors i dotze d'exterior, amb una teulada de teula àrab, amb els careners esmaltats de color verd.

Està situada al centre just al davant de l'Ajuntament, que és l'edifici més important de Granollers, ja que és on l'alcalde té el seu lloc de treball.

Fa anys, un dia de calor, es van protegir del sol a sota de les meves branques dos pagesos que parlaven de tot el que recordaven d'aquesta plaça... Els vaig sentir dir que antigament, on s'ubica la Porxada, s'anomenava plaça Major, però que ara l'estructura és la que dona el nom a l'indret.

Quan els vaig sentir, una esgarrifança em va recórrer des de les arrels fins a la punta de les fulles. Ara recordava que quan era molt petit, m'acabaven de plantar, vaig sentir dir "plaça Major". També recordo que el que més m'agradava era sentir a parlar de la Pedra de l'Encant, situada allà, a un costat de la porxada, perquè la llegenda diu que un dia hi va haver una riuada tan gran que va portar aquesta pedra des del riu i, és clar, com que jo era petit m'ho creia. Però ara que sóc gran tot això està oblidat i sé que aquesta pedra es feia servir, per fer les subastes públiques. Una vegada fet aquest recorregut, tanco els ulls i

començo a explorar els edificis amb l'olfacte. Reconec la botiga del Rei dels Caramels per la seva olor dolça i m'imagino el color de cada llaminadura. La cantina petita que hi ha en un raconet i que em sembla que abans era una joieria..., però l'olor que més trobo a faltar és la de la pesca salada, una botiga que va haver-hi a la plaça, l'eflivi de la qual s'escampava per tota la plaça. Encara em ve gana quan hi penso.

Alícia Viñas Picazo

Àlex Jiménez Gurri

Quan jo tenia deu anys, el meu pare treballava en una parada del mercat de la Porxada, i cada dia a la tarda l'anava a veure i, de tant en tant, l'ajudava amb la botiga. A la plaça sempre hi havia un ambient alegre, amb molta gent que comprava i parlava.

Però un dia em vaig adonar que, al costat de la columna del bell mig de la Porxada, hi havia una noia, dreta, que mirava a tort i a dret. Era molt bonica, portava un vestit d'un color semblant al de la magrana, molt entallat, que li arribava fins a sota dels genolls, tenia els cabells castanys, del color de les fulles de la tardor, que li arribava fins a mitja esquena, i duia penjat un collaret en forma de mig cor, que volia dir que en faltava una altra part perquè estigués sencer, i no parava de prémer-lo contra el seu pit. Estava molt atenta a cada persona que passava per davant seu i

Ivan da Silva Campos

es mirava fixament la gent, però sempre acabava amb cara de decebuda. Aquella noia era allà cada dia, matí i tarda, al mateix lloc, al costat de la columna del bell mig de la Porxada.

Al cap de molt pocs dies, va esclatar una guerra. El 31 de maig de 1938, van bombardejar Granollers, va morir molta gent i part de la Porxada va quedar destruïda. Durant la guerra, tothom va patir molt. Passàvem fam i fred i ens amagàvem en refugis a sota terra quan sentíem les sirenes que ens avisaven de l'arribada dels avions enemics.

Acabada la guerra van reconstruir el monument i hi van tornar a fer mercat, i la gent va poder tornar a fer vida normal. El meu pare tornava a tenir-hi la parada i jo el continuava ajudant.

Van passar molts anys, i un dia, tot ajudant el pare, em vaig recordar d'aquella noia, que ja no havia tornat a veure més. Em picava molt la curiositat i vaig anar preguntant a la gent del mercat, però ningú en sabia res. Fins que un home molt gran em va dir que ell sabia qui era, que en sabia la història. Em va explicar que tenia un promès, que s'estimaven molt i que ell va haver d'anar a la guerra. La noia li va prometre que l'estaria esperant el temps que fes falta, que l'esperaria tota la vida si calia. I li va regalar un collaret en forma de mig cor, una part la tenia ell i l'altra, ella. Així, encara que estiguessin separats, en el fons estaven junts, junts per la força de l'amor.

Després d'haver-me explicat aquella història tan romàntica, que era real, l'home gran em va acompanyar al davant de la columna del bell mig de la Porxada i em va dir que, si m'hi fixava, podia veure que a la columna hi havia gravat el mig cor de la noia, que encara esperava el seu enamorat.

I ara, cada cop que passo per la Porxada, m'acosto a la columna del mig, i és com si la veiés, i hi passo la mà per sobre, i recordo la història, la bonica història d'aquella noia.

Emma Camps Cors

La Porxada és un lloc on la gent passa per tots els racons. La gent gran s'asseu als bancs que hi ha per parlar entre ells i passar l'estona tranquil·lament. Els pares i mares vigilen els fills mentre persegueixen els coloms, cosa que els encanta. Els joves també ens hi parem a parlar i, sobretot, anem a comprar-hi llaminadures, a la botiga que hi ha al costat de l'Ajuntament. Resumint, tothom que viu a Granollers durant la setmana hi passa com a mínim algun cop.

L'Ajuntament té tres banderes diferents que són la de Catalunya, la d'Espanya i la de la Unió Europea. Per altra banda, a la plaça hi ha sis bars. Darrere meu, estic asseguda en un banc, hi ha el Banesto on la gent va a treure diners o posar-n'hi.

El terra de la Porxada és de color gris, però es nota que és vell. Té quinze columnes, tres d'interiors i dotze d'exterior, a sobre de les columnes hi ha unes dates. La seva teulada és de teula àrab. Va ser construïda entre 1586 i 1587 per Bartomeu Brufalt i va ser un encàrrec del consell de la vila. Antigament l'indret s'anomenava plaça del Blat.

Durant la Guerra Civil Espanyola, va quedar mig destruïda per culpa del bombardeig a Granollers. El 1938 l'aviació italiana va tirar bombes a la població civil de la ciutat (a més del monument, molts altres edificis del centre van quedar derruïts). Posteriorment va ser reconstruïda.

Al costat de la Porxada hi ha una pedra, però no una de petita sinó una de molt gran, tots ens hi hem fixat, és la Pedra de l'Encant, un bloc de gres vermell a la banda sud-occidental, just davant de l'Ajuntament de Granollers.

Aquí quan és estiu es fa el correaigua, quan és la Festa Major. També la gent utilitza el monument per refugiar-s'hi del sol o perquè plou.

Alguns divendres i dissabtes hi ha les paradetes i, sobretot per Nadal, que n'està tot ple i de gent mirant-les. Abans, la Porxada era un mercat municipal.

Els bars tenen terrasses on la gent, a l'estiu, va a prendre alguna cosa a l'aire lliure mentre els nens petits juguen per la plaça. A l'hivern, també, però hi van menys perquè hi fa més fred.

Només de sentir el nom de la Porxada em fa recordar molts bons moments.

Paula Ortega Fernández

Paula Curto Mañosa

Capella de Santa Anna

L'altre dia era a casa sense saber què fer i vaig decidir anar a fer un tomb per la meua ciutat, Granollers. Anava pels carrers sense rumb i em vaig adonar que el destí m'havia conduït fins al davant d'una capella. En llegir el nom, recordo que molts cops el meu avi m'havia explicat coses sobre aquesta esglesiola, sí, la de Santa Anna. No he oblidat aquelles tardes al seu costat, explicant-me coses sobre l'indret, recordo aquells dies com si fossin avui, com si el meu estimat avi encara fos aquí...

Ell m'explicava que aquí on sóc hi havia el portal de Caldes, que era el més gran de la vila de Granollers; a sobre del portal, un escut del municipi i la capella original de Santa Anna. Em deia que cada cop que passava per allà li portava bones sensacions i que, quan estava trist per algun motiu, anava allà on se sentia millor perquè la capella li oferia una sensació de pau i tranquil·litat.

Però l'any 1852 el portal de Caldes va ser enderrocat juntament amb la capella de Santa Anna. La nova es traslladà a un costat, sobre una casa aprofitant la paret, i també hi van construir una caserna, que dóna el nom a la plaça on es troba la capella de Santa Anna, això era el que m'explicava el meu avi. No és una història gaire especial, però és una de les moltes coses que recordo que em contava. Actualment s'hi venen llibres relacionats amb la religió, com llibres de sants, etc.

Marta Llinares González

Recollida, petita i alhora relíquia d'un temps passat, antic portal de Caldes en una vila abans tancada, en època medieval.

Mai m'havia adonat que fos una capella tot i que, de vegades, sento tocar la campaneta, com si volgués treure el cap i dir a la gent: eppp!!!!, sóc aquí, mireu-me! Sóc més que un petit edifici antic, fa molt temps convertit en una botigueta d'espelmes de bateig, sants, llibres d'oració i molt més...

M'agrada anar-hi, tenen coses molt boniques!

Al Nadal, quan hi passes i mires per la petita finestreta que dóna al carrer que té el seu nom, és ple de figures per fer naixements.

Tothom sap d'aquesta botiga, i ara jo també, i de la seva història. Van fer-hi cinc portals a la muralla de la ciutat i en el de Caldes, van construir la capella de Santa Anna, l'any 1563 i enderrocada el 1842. Va ser reconstruïda sobre una casa una mica més al costat, aprofitant part de la muralla.

Hi ha tanta història en aquestes pedres que envolten la capella de Santa Anna, que m'agradaria que tinguessin veu, que cridessin ben fort que val la pena tenir cura d'allò que ens porta el record dels nostres avantpassats, de les nostres arrels, de la nostra gent de Granollers, tan petita abans i tan gran ara!

Fabiola Fernández Martos

Dissabte al matí. Estic asseguda davant teu, tinc el mercat de Sant Carles darrere. No he triat un bon dia, fa fred i començo a estar refredada. Però val la pena perquè, ara que et veig amb més detall, i que sé més de tu, t'aprecio més.

M'he documentat abans de venir. Per molt estrany que sembli, només sabia el teu nom. Resulta que ets del segle XVI i que et van transportar al lloc on ets en el segle XIX. Fixa't, portes més de tres segles veient la gent entrar al mercat, n'has vist el sofriment a la Guerra Civil, els canvis que t'han fet... I continues aquí, donant il·lusió a la ciutat.

Em recordo quan, de petita, et veia cada dia quan anava amb la mare a comprar. Quin munt de llibres que hi ha en aquella botiga tan petita i sobretot tan adequats pel lloc on són: una capella. La petita campana que hi ha a dalt... Tot això et fa molt especial. I estic orgullosa de tenir aquesta capella, petita i, a vegades, poc coneguda.

Resumint, un dia que jo no feia gaire bona cara, que semblava una jornada normal d'hivern, s'ha convertit en un dia especial, perquè he pogut veure amb més detall com n'ets, de preciosa.

Eulàlia Gutiérrez Alcalde

M'encanta aquell efecte calentó i acollidor que sento en entrar allà dins.

Aquest edifici situat al costat del portal que conduïa cap a Caldes, ara és només un petit i insignificant indret on hi ha una llibreria.

M'assec a la placeta i respiro. Passen molts nens per davant i miren per la finestreta, riuen i marxen.

Decideixo entrar a dins la botiga. Una llibreria amb un munt de colors i amb parets de pedra sense polir. Li demano a la dependenta si puc pujar i em diu que cap problema. Pujo i veig allà la imatge de santa Anna, que té la Verge Maria en braços, amb unes catifes que fan que sigui un ambient molt rústic. Arribo al balconet, m'hi acosto i noto l'escalfor que fa la llum del sol que entra per la finestra.

M'agrada, m'hi quedo molta estona contemplant la gent que passa pel carrer. Semblen molt contents i de tant en tant miren cap amunt. Baixo i torno a observar la capella. És tan bonica i fascinant que m'hi quedaria tota la tarda contemplant-la. La brillantor que transmet és indescriptible.

M'estimo molt la capella, m'encanta aquest indret perquè és un edifici que forma part de la història d'aquesta ciutat.

Arlet Capeta Romero

Edifici de Can Muntanyola

En aquesta casa, quan es trobava en la màxima esplendor, hi vivia una família catalana humil que treballava per tirar endavant i poder tenir un plat de menjar cada dia a taula. Ara, aquest mas ha estat renovat i ampliat. L'edifici s'utilitza per a empreses que acaben de crear-se i necessiten un lloc on poder treballar i consultar els seus dubtes per tirar endavant. Crec molt interessant que en aquest mas continuï havent-hi gent que treballa per poder tenir un plat a taula cada dia i poder sobreviure.

Perquè en realitat la tecnologia ha avançat molt, però per molt que progressem has de lluitar per aconseguir el que vols, com passava abans i passarà sempre: si vols cereals i no n'has sembrat, no en conrearàs i no en podràs menjar, i, si avui no t'esforces a buscar feina i/o a crear una empresa, no podràs tirar endavant.

A Can Muntanyola hi va gent que vol fundar una empresa o necessita consell sobre com fer-ho; per tant, es tracta d'un espai que l'Ajuntament ha creat per donar un cop de mà a la gent emprenedora. Aquest espai ha ajudat a generar moltes empreses, ja que el 80 % dels projectes han tirat endavant i ja no necessiten l'impuls de Can Muntanyola.

A part de donar suport a les persones perquè aconseguixin feina, Can Muntanyola és un centre que aprofita fonts de subministrament tèrmic.

En definitiva, és un espai que aporta molts beneficis a la ciutat de cara a la creació de noves empreses; ajuda també a combatre l'atur, ja que la majoria necessitaran personal.

Nil Sabadell Peris

Sóc aquell petit tros de pedra que tu també has trepitjat en entrar a l'antiga masia. Em recordes l'home que fa tres-cents anys va posar la primera pedra (de la qual formava part) en aquest indret, antigament ple de camps. Era pagès i conreava l'extensió propera a aquest edifici, però el temps ha anat passant i els voltants han anat canviant: els sembrats han sigut reemplaçats pel polígon industrial dels afores de Granollers i, fa pocs anys, part de la masia va caure per l'acció del temps. Més tard va ser reconstruïda, excepte el passadís secret que hi ha a l'extrem d'una paret, que va quedar soterrat.

N'he vist d'altres com tu, que, de tant en tant, entren i surten d'aquest lloc tan tranquil. Alguns són empresaris i busquen ajuda per als seus negocis, segurament tu també; però d'altres simplement acudeixen a causa d'algun acte que es presenta a l'interior.

S'ha fet tard, surts del centre i, en lloc de pujar al cotxe, començar a fer trucades i marxar cames ajudeu-me, com han fet tots, et quedes palplantat sobre les lluent rajoles vermelles del pati, que fa tant temps havia servit per deixar-hi la collita, observes l'exterior gòtic de la masia i t'adones que no només és un lloc de treball, sinó que és especial i que té la seva història. I mentre tornes al cotxe, fascinat, em trepitges. Com sempre, em quedo completament sol, esperant un nou dia i pensant en el que pot passar demà... o d'aquí a uns quants anys.

Gerard Alcolea Viñas

Una nena era a casa, asseguda, veient la televisió quan una pregunta li va venir al cap: “Àvia, alguna vegada has vist Can Muntanyola en funcionament?” “Doncs, sí. Encara recordo quan, amb els meus antics amics de l’escola, anàvem amb bicicleta per la zona. Era cap a l’any 1943 quan la vaig descobrir per primer cop, quan hi van fer la primera fira. L’última vegada que la vaig veure en funcionament va ser el 1995. Abans tot el seu voltant eren camps de conreu.” La nena es va apropar encara més a l’àvia, aquest tema li interessava bastant. “I ara què hi fan?” li va preguntar, curiosa. L’àvia li va somriure. “Ara s’ha convertit en un centre d’ajuda a les empreses en desenvolupament. Hi fomenten el turisme de Granollers.” La nena va mirar estranyada l’àvia. “No ho entenc.” L’àvia va riure una mica. “Vol dir que ajuda la persona que vol emprendre un negoci. O sigui, l’assessoren en el que li fa falta, tenen una cambra de comerç on fan tots els tràmits inimaginables, lloguen la sala d’actes, despatxos i més espais, per poder fer xerrades i exposicions”, li va respondre la iaia. La nena cada vegada volia saber-ne més. “Ara que hi penso, en aquella època hi devia haver guerres, oi?” L’àvia va fer una mica de memòria. “Sí, però per si arribés a passar alguna cosa, sempre, a les masies, hi havia passadissos secrets per on fugia la gent.” A la nena se li van il·luminar els ulls. “Quina passada, llavors hi puc anar i travessar el passadís?” La dona va negar suaument amb el cap. “No, ara no s’hi pot passar, perquè se n’ha ensorrat un tros, però... saps una altra cosa? A Can Muntanyola no hi ha calefactor, perquè sota terra també hi ha aigua que aprofiten perquè s’escalfi la masia i l’edifici nou”. La patufa va obrir els ulls, sorpresa. “Algun dia hi haurem d’anar, àvia”. L’àvia es va aixecar de la cadira. “Algun dia, filleta, algun dia, però ara anem a dormir, que ja és molt tard”. La nena es va aixecar, també. “Sí, àvia”. I així, l’àvia va apagar el televisor mentre la menuda anava pujant les escales fent saltirons.

Alba Castillo Pérez

Entrar a Can Muntanyola va ser tota una experiència. Aquella flaire de pintura nova amb una forta olor d’anys que em va envoltar just passar la porta, aquella barreja d’abans i d’avui, em va sorprendre ben gratament per la perfecta combinació del temps. Quantes coses devien haver passat entre aquelles quatre parets, entre aquells murs de pedra! Quants devien haver escapat buscant la llibertat pel forat que vam veure al terra d’aquella gran sala. Una obertura petita i amagada, que ningú coneixia. La masia era al mig del camp, als afores de Granollers. Ara el passat és un passaport cap al futur. Qui li podria haver dit a aquell camperol que on tenia la granja hi hauria gent buscant fer-se un forat en la societat, que on tenia els camps de blat ara feien números per a un futur millor, per treballar pel futur de molta gent. Semblava que sentia el fred de l’hivern que traspassava les finestres i al mateix temps em traslladava cinquanta anys enrere. El vent bufava fort, però les pedres mal apilades de la paret no el deixaven passar. I el temps corria mentre la masia envellia. I mira-la ara, gairebé desconeguda... Grandiosa i sentint-se important, lluint enmig de les noves construccions que se li agafen de la mà buscant l’experiència. Apareix allà al mig, ben repintada del color de la terra, amb la pedra envoltant la porta i les finestres, encerclant-les i ressaltant-les amb els contramarcs de fusta ben envernissats, com el porticó de la porta. I així és Can Muntanyola, la barreja perfecta de passat i de futur. Ara la veig des de lluny i penso en les fantàstiques històries que es devien viure allà al llarg dels seus tres-cents anys.

Armand Rodríguez Ramos

Sortim de la deixalleria. Pugem al cotxe i ens dirigim cap a casa. Mirant per la finestra, veig un munt de naus i allà, al mig, una masia mig enfonsada. Em pregunto què és, però ja hem passat de llarg. De cop, el cotxe fa un soroll estrany i s'atura. Truquem a la companyia d'assegurances i d'aquí aproximadament mitja hora ja seran aquí.

No sé què fer, mitja hora és molt! Penso una estona i miro al meu voltant... La masia! Tinc curiositat per veure-la de més a prop. Pregunto al pare si hi puc anar i em respon afirmativament. Camino una mica i ja hi sóc.

Està mig enfonsada, és a dir, que ja deu fer bastants anys que hi és. M'hi he fixat i segur que ha estat reconstruïda ja que és d'un estil antic. Té una portalada ben ampla. Els marges de les finestres tenen com unes escultures; m'hi apropo més i veig unes espitlleres! Amb això acabo de saber seguríssim que deu tenir més de tres-cents anys!

Però no acabo de veure què hi fa aquí al mig. Al seu costat, hi ha un edifici grisós i modern, d'un estil molt diferent. M'hi acosto. Veig un cartell sobre la porta que diu: CAN MUNTANYOLA. Dedueixo que deu ser el nom de la masia. Des d'aquí sembla que sigui una joia. La tenen enreixada i no hi pot passar ningú.

Decideixo entrar per la part nova. Un home està parlant per telèfon. Sento que diu que ara preguntarà on és la sala d'actes. Diu que li fa bona pinta l'empresa que presentarà aquest projecte.

M'avanço una mica i veig una taula amb tot de tríptics i a sobre un cartell que diu: "Can Muntanyola. Centre de Serveis per a les Empreses". Remeno tots els tríptics que hi ha: cursos per a empresaris, presentacions de projectes, sales d'actes disponibles, espai per a noves empreses...

De sobte m'ha vibrat el mòbil. Deu ser el pare. Un missatge: "On ets? Vine cap al cotxe, ja han arribat els de l'assegurança".

Ja havien passat vint minuts! Camino amb pas ràpid cap al cotxe i acabo de fer l'últim cop d'ull a aquesta nova masia que he descobert, Can Muntanyola.

Pujo al cotxe, ja ens l'han arreglat. Ja marxem cap a casa.

Júlia Ruiz Quintana

Estic massa avorrida aquí, dins el cau. Tothom té alguna cosa a fer, tothom menys jo. Fa hores que estic castigada a l'habitació, i m'estic posant nerviosa. Necessito prendre l'aire, he de sortir d'aquí sense que ningú se n'adoni... Ja he recorregut un bon tros, sóc a cinc passes de veure la llum del dia. Per fi! Ha estat més fàcil del que em pensava. Ostres, quants humans! Tots van ben mudats... On deuen anar? Els seguiré.

Estic esbufegant com mai ho he fet en tota la meua vida, però ha valgut la pena. Això em sona molt: façana gòtica amb cinc finestres (una damunt la portalada amb un marc superior de pedra, acabat amb la figura d'un home al costat esquerre i la d'una dona al costat dret; dues amb un marc superior acabat en punta i als laterals motius florals, i finalment les altres dues del costat de la portalada, envoltades per blocs de pedra), parets de color crema, l'escut en relleu a dalt de tot... Ja hi caic, és la masia de Can Muntanyola!

L'àvia en parla un munt: va ser on va conèixer l'avi. Té tres-cents anys i ha funcionat fins a 1995-1997.

Segons l'àvia, hi ha un passadís secret per on els masovers s'escapaven de casa quan hi havia perill i que arribava fins a l'actual ronda; l'he de trobar. Al costat hi ha un edifici de color marró amb moltes finestres, sembla nou. S'obre la porta i tothom hi entra ordenadament. He d'esmunyir-me abans que cap dona amb aquests talons d'escàndol m'esclafi. Arribo a una sala plena de cadires vermelles i verdes. Un home calb hi entra, la gent calla, s'asseu i, mentre ell parla, prenen apunts. Explica que això és un centre de serveis per a les empreses, on ajuden a fer els tràmits, a valorar les idees..., que tenen servei de comerç, de

turisme i de fires... Aprofito que una dona amb una safata de galetes obre la porta i surto de la sala. Al terra hi ha engrunes, li deuen haver caigut, així que, com a bona formiga, me les emporto.

Fa molta estona que sóc fora de casa, hauria de fer un pensament i deixar l'expedició del laberint per una altra estona... Malgrat això, avui ha estat un dia especial. Quan torni al cau, espero que no m'inxampin i, si ho fan, com que porto menjar potser arribem a un acord.

Maria Just Pérez

Anna Arredondo Miranda

Plaça de l'Onze de Setembre

Era un dia molt avorrit. La classe de matemàtiques s'estava fent molt pesada. En aquell moment, la veritat, no estava escoltant el que deia la professora. La noia que seia al meu costat no era gaire simpàtica així que no podia donar-li gaire conversa. Em dedicava a mirar per la finestra, ja que hi estava asseguda al costat.

A través d'ella veia una plaça com qualsevol altra. Solia ser molt solitària, no gaire gent passava per allà. Per què ningú dóna importància a aquesta plaça? Què té que no tinguin les altres? No ho sé, però gràcies al fet que la freqüentem poques persones em sembla un lloc molt tranquil i molt bo per a relaxar-s'hi.

Ara quasi no hi vaig, però de petita, quan mirava per la finestra de l'Escola Pia de primària, m'entretenia molt observant-la i descobrint-hi noves coses. Llavors un crit seguit d'una cara de ràbia de la professora em feia tornar a la cadira de la classe, al costat de la noia no gaire simpàtica, a prop de la finestra, al costat de la plaça.

Un dia, quan sortia de l'escola, la mare va decidir anar a prendre un cafè en un bar d'aquella plaça. Jo no tenia gaire gana, així que vaig sortir a inspeccionar-la. Al mig de la plaça, dues pedres s'alçaven ben altes, de color gris. A mi em semblaven enormes, és normal, era molt petita, i aquells blocs de pedra en feien tres com jo... En una de les pedres hi havia un forat. Què era? Em vaig allunyar una mica per veure què representava. No em va ser difícil. Semblava una figura humana amb els braços alçats. Per què? Per què una figura humana? Per què els braços alçats?

En aquells temps era petita, així que espero que no us estranyin tantes preguntes. Jo m'imaginava que aixecava els braços per intentar tocar el cel. O per agafar els núvols. O, potser, únicament perquè li venia de gust. Ah, no! Ja ho sé. Ho feia per semblar més alta encara. Vaig tornar al costat de les pedres. Aquest cop em vaig ficar entre totes

dues. Jo únicament ocupava la part de baix d'una cama. Pensava que havien utilitzat una persona per resseguir el seu contorn i després tallar-lo. De veritat existia algú tan alt? Llavors no m'estranya que li dediquessin una plaça sencera. Però... qui era aquella persona? I què havia fet per merèixer aquella estàtua? Tota ella estava a sobre d'uns grans maons, o així els anomenava jo, de pedra. En realitat eren uns grans cubs, no entenc com els mirava perquè ni s'assemblen als maons.

El cas és que una d'aquestes pedres estava una mica apartada de les altres. Vaig acostar-m'hi, i hi havia escrit: "Granollers a l'Onze de Setembre del 1714". Onze de setembre? Per què? Per què l'onze i no el dotze? I per què el setembre i no l'octubre, o el novembre? Vaig decidir preguntar-li a la mare què passava l'onze de setembre.

Pel camí, em vaig fixar que a la pedra on hi havia l'home, just al damunt de la mà esquerra, hi havia quatre ratlles verticals. Em recordaven la bandera que teníem penjada a classe. La de Catalunya. Llavors la mare em va explicar que el dia onze de setembre se celebrava la Diada Nacional de Catalunya. Què era això de la Diada? La meva mare m'ho va explicar, però jo no ho vaig entendre gaire bé. Vaig arribar a la conclusió que era el dia en què els catalans celebraven que eren catalans. Arribada a aquesta conclusió, volia tornar cap al centre de la plaça per descobrir més coses, però la mare ja s'havia acabat el cafè, i tenia pressa.

Ara quan passejo per allà recordo tots aquells bons moments que hi vaig passar, totes les preguntes sense resposta que seguiran voltant pel meu cap fins que algú les respongui. I si algun dia algú ho fa, igualment aquella plaça tindrà per mi encara molts misteris per treure'n l'entrellat i preguntes que mai ningú podrà resoldre.

Eva Garcia Gómez

Llibertat, records, victòries i derrotes, esperança, simbolisme, alegria i tristesa, respecte, enfrontaments, lluita, nacionalisme i democràcia... Milions d'atributs que donen significat al sentiment dels catalans i catalanes, com a conseqüència de la derrota que va patir Catalunya el dia 11 de setembre de 1714: nom amb el qual aquesta plaça s'identifica i que hem designat com la Diada de Catalunya. Sovint, en el nostre dia a dia, passen desapercebuts molts detalls insignificants. Segurament molts dels ciutadans i ciutadanes granollerins desconeixen aquest espai no poc cèntric, al marge d'un dels carrers principals de la ciutat, l'avinguda de Sant Esteve. Jo us convido que us passegeu un dia per allà, són molts els camins que ens condueixen a la representació d'aquest record. Mireu, inspireu-vos i assaboreu el petit però gran monument que està fix al centre de la plaça.

Com podreu observar, sobre unes pedres s'aixeca un marbre gris, llarg i ample el qual té dibuixada la silueta d'una persona amb les mans enlaira. Aquesta silueta està buida, de tal manera que a través, ben rectes i fermes, trobem quatre talls d'un marbre amb un to més marronós que representen la bandera de Catalunya. És així que, fixant-nos-hi globalment, podrem olorar un fet passat però present per l'eternitat on, molts homes, després de la traïció anglesa decidiren no abandonar la lluita i entregar la seva vida per la llibertat de Catalunya.

No menys importants són les pedres amb forma cúbica que es troben a la base d'aquest monument. Podem interpretar-les com el símbol de la fortalesa i de la lluita inesgotable que un dia van demostrar els catalans de la nostra nació i que gràcies a ells la cultura catalana encara és present.

Així doncs, Granollers reconeix aquest moment en què Catalunya va sentir-se amenaçada i ferida a causa que el poble va perdre, però l'esperança sempre quedarà al nostre cor, en la nostra gent i en el nostre dia a dia.

Cada vegada que passeu per allà, recordeu-vos d'aquestes paraules i sentiu més enllà del que podeu veure.

Jennifer Peña Vera

Els problemes nacionals només s'eliminen quan es restableix el regne de la llibertat i de la justícia. Quan són respectats els drets, tots els drets individuals i col·lectius." Aquestes paraules varen ser pronunciades per un important polític i activista català anomenat Salvador Casanova i Grané. Actualment es troben gravades en una de les roques que es poden trobar a l'aclamada plaça de l'Onze de Setembre del mateix Granollers. I vosaltres us preguntareu: "I per què justament aquest nom?"

Nosaltres emprem els nombres per fer càlculs matemàtics, enumerar, ordenar... També els utilitzem per recordar dates que van marcar les nostres vides o la societat en general. L'11 de setembre se celebra la derrota de la Guerra de la Successió, una gran ironia. I alhora es recorda la gent que hi va morir. Es commemora la Diada de Catalunya, una data molt significativa en la història del país, ja que es va perdre la batalla però no la guerra.

A la plaça, no del tot centrada, però significativa i emotiva, hi ha una aclaparadora escultura d'unes dimensions considerables, elevada per una gran plataforma de roca i, dalt d'aquesta, més roques. L'escultura representa una persona que sosté la senyera catalana i m'obsequia amb una gran sensació de llibertat. Ara m'he fixat que al costat hi ha una filera d'alts i esvelts xiprers que donen al lloc el punt just de seriositat que necessita. També puc observar com els ocells hi volen i canten, s'hi troben a gust: m'intenten transmetre un missatge de pau i tranquil·litat tan interna com al meu voltant i, de fet, ho aconsegueixen. Me'n recordo d'una preciosa foto on aparec jo de petita, jugant en el lloc on ara mateix estic asseguda. Quants records...! Parlant de records..., si no m'afanyo podré l'autobús!

Anna Torras Fernández

Carrer del Portalet

Tota ciutat necessita un espai antic, amb records, que la gent s'estimi. A Granollers, una d'aquestes zones és el carrer del Portalet; un carrer vell, amb cases de pedra i portes de fusta que es conserven com si haguessin estat acabades de construir. A les portes i finestres d'alguns habitatges hi ha elements decoratius, amb forma d'àngels, dimonis, inscripcions i fins i tot una noia amb cua de sirena...

Principalment, aquest carrer es feia servir per connectar el centre de la ciutat, la Porxada, amb l'exterior. Ara mateix, també podem trobar altres carrerons per on poder sortir als afores de la ciutat. Hi trobem, enmig de l'antic carrer, alguns corredors, els quals ens condueixen a altres carrers o places de la ciutat.

En l'actualitat, el carrer del Portalet és bastant ric en comerç, ja que podem trobar-hi una xarcuteria, un local de fotografia, un restaurant, etc.; qui diria que en un espai tan petit i estret hi hauria tanta botiga!

Tot i que molta gent encara no s'ha assabentat que hi ha un carreró anomenat el Portalet, continua sent tan important com tots els altres; i no us cregueu que no hi ha activitat d'esbarjo! Per exemple, per la Festa Major de Granollers, a l'hora dels correfocs, els diables enfilen el carrer del Portalet cap a la Porxada per dur a terme l'inici de l'acte pirotècnic. Els tabalers toquen i els nervis de la gent es palpen a flor de pell! És un moment màgic, com el carrer del Portalet.

Marc Rulduà Amador

Us heu preguntat mai com és la vida d'una figura antiga esculpida en una façana? No, oi? Bé, és normal, gairebé ningú ho fa. Doncs escolteu-me amb atenció i us explicaré la meva història en un indret de Granollers anomenat carrer del Portalet.

Un bon dia, vaig començar a sentir un mal inquietant que m'envoltava. Algú, o alguna cosa, em donava cops. En despertar, n'hi havia d'altres com jo a les parets de les diferents cases del carrer. Bé, no exactament com jo, cada una tenia un aspecte diferent.

De sobte, ho vaig entendre: la meva vida s'havia iniciat com a detall decoratiu d'una nova casa de l'antic carrer d'en Llor, l'actual carrer del Portalet. Era acollidor, però en temps de guerra, quan el sol desapareixia amagant-se per darrere les cases, es convertia en un passadís ple de corredisses per escapar.

Un dia de mercat, van començar a caure'ns coses del cel. Explotaven i la resta d'edificis quedaven greument perjudicats. Bombes. Uns anys després en van deixar caure una altra justament a la meva cantonada. En explotar, em va deixar ferida, però vaig tenir sort i el meu patiment no va durar gaire, ja que un amable senyor va arribar per arreglar-nos a mi i a les meves veïnes. Ens va donar l'oportunitat de tornar a començar. Durant aquests anys, he viscut tot tipus de coses.

Actualment, l'encantador, acollidor i estret carreró s'ha convertit en un indret ple de petits comerços, però poc transitat. Tot i així, m'hi sento a gust.

Clàudia Grau Gallina

Passejant amb la Carme, la meva tieta, hem arribat al carrer del Portalet i m'ha dit:

—De petita hi venia molt sovint.

—A què fer?

—Al carrer del Portalet hi vivien els avis, o sigui els teus besavis —em diu la Carme—. Tenien una lleteria, Can Baldiri, on venien llet i en repartien per les cases i els llocs de Granollers com la parròquia, les monges, les Josefines, la policlínica..., tothom els coneixia.

El diumenge, a part de la llet, venien croissants, ensaïmades, triangles de crema i nata a granel que anaven a buscar a Can Cunillera, una de les pastisseries més prestigioses de la ciutat. La iaia, la teva besàvia, posava la nata en una galleda de ferro sense gel ni fred al damunt del taulell. Les dones l'anaven a comprar amb un plat de cuina de casa i amb una cullera els l'omplia de nata, i després el tapaven amb un paper de seda blanc. A mi m'agradava molt veure com totes les dones es posaven al voltant de la botiga amb un plat.

—Carme, i si sobrava llet?

—Molt fàcil..., saps la cantonada entre la carretera i el carrer Nou? —pregunta sense esperar resposta—. Allà l'avi deixava els pots plens de llet i un camió, quan podia, els passava a buscar, ningú els tocava, i l'endemà molt d'hora l'avi els anava a recollir buits.

El carrer estava ple de botigues, els botiguers s'avenien molt. Hi havia Can Ripoll, Can Roca, Can Mulet..., però amb qui més s'entenia l'avi era amb els de Can Felisó, que venien queviures i bacallà. Sempre que tornava de munyir les vaques li preparaven un bon plat de llegums amb cansalada, aquest era el seu esmorzar.

Arribem a la cantonada de Can Tresserres. Ens acomiadem i ella marxa cap a la plaça de l'Església, jo em miro el carrer i penso: “Com m'hauria agradat viure en aquell carrer.”

Martí Llobet Medalla

Quan passo per aquest carrer només puc pensar en com devia ser fa uns segles.

De bon matí, ja se sentia la màgia i l'essència que duia amagades. La gent sortia pels grans portals, per anar a treballar: gent de camp, gent humil, gent innocent que passava per aquest carreró i per un portalet petit, el nostre, el que ara tots coneixem com “el carrer del Portalet”.

Una mica, o força més tard, els nens i les nenes anaven decidits a corre-cuita a l'escola per aprendre la lliçó mentre les mestresses de casa anaven cap a comprar, i algunes només a xerrar, agafaven els cistells i vinga va!

La gent que treballava al camp passava per aquest Portalet, per portar els diferents productes collits de la terra, aliments que sempre tenim, aliments dels quals podien gaudir.

A l'hora del dinar, es podien sentir les diferents i variades olors, tota una mescla profunda de diversitat d'aquell menjar que tant agradava i que sovint feia l'àvia!

Cap al tard, tornava la gent del camp, cansada i fatigada, però mai faltada de l'alegria i la satisfacció de la feina ben feta després d'un dur dia de treball. Es notava pel seu somriure als llavis a l'hora de tornar cap casa.

Potser siguin aquests moments els que han arribat a crear l'ambient que, avui, jo sento i vull compartir.

Si encara no has pogut gaudir de l'essència d'un matí amb l'anar i el venir de la gent cap a la feina, cap a l'escola, cap a mercat..., només cal que recorris el carrer del Portalet, de cap a cap.

Si encara no sents com la mainada va cap a l'escola amb la seva alegria, joventut i entusiasme, només cal que recorris el carrer del Portalet, de cap a cap.

Si encara no has pogut sentir l'olor del dinar de l'àvia, només cal que recorris el carrer del Portalet, de cap a cap. I si amb tot això encara no sents l'essència d'aquest carrer, vés-hi, respira a fons, tanca els ulls i imagina't tot el que abans t'he explicat. Ja ho veuràs, segur que ho sentiràs.

Aya Sekraoui Amgeet

Trifon 167 132 774

www.primorje.hr

b:

Carrer de Josep Umbert

Hola! Saps on ets? No? Doncs jo t'ho diré. Estàs situat en un dels millors carrers de Granollers, què dic!, al millor carrer de Granollers!

I saps per què? Perquè amago una història al darrere. Tinc el nom d'un dels senyors més importants de tot Granollers durant les dècades del 1950, 1960 i 1970 i és aquí on va col·locar una de les seves primeres fàbriques tèxtils.

Però no sempre m'he dit així, també m'han anomenat carrer de Mataró o de la Roca i carrer d'Aurora i... Caram, no me'n recordo... Ah, sí, sí!, fa molts anys em deien carrer del Pont, perquè justament em passava la via del tren per sota i jo mateix servia com a via de comunicació amb els nostres veïns de la Roca i Mataró, d'entre altres.

També recordo com si fos ahir el soroll de les ferradures dels cavalls passant per sobre meu i de com fregaven les meves cantonades. Oh!, quins edificis més macos he arribat a tenir, i que encara tinc...

Ja no recordo gaire més per explicar-te, però espero que t'hagi servit d'ajuda i que t'hagi agradat molt. I sobretot no t'oblidis de visitar-me!

**Marina Sirvent
Sánchez**

Obro els ulls. És dijous 20 de juny. Miro el rellotge, les onze i deu. Obro la finestra i m'omple de joia i tranquil·litat en veure el sol ja ben alçat. Sento els ocells cantant i la brisa acariciant-me com mai l'havia sentit abans. Deu ser que quan tens festa tot és genial. Decideixo anar a esmorzar al forn que hi ha a la cantonada.

Baixo i em trobo enmig d'un carrer desèrtic; de fet, només hi ha gent a les tardes, quan els nens i les nenes surten del col·legi. Però hi descobreixo un grup de turistes japonesos que entren a la peixateria per intentar veure el refugi de la Guerra Civil; com m'agradaria a mi poder-lo visitar!

Continuo endavant i, en veure l'antic guardacantons, intento fer-me la idea de com devia ser aquest carrer abans, tot de sorra, carros amunt i avall, nens jugant a saltar a corda, mares fent petar la xerrada...; quants anys han passat i com han canviat les coses, penso.

Al cap d'uns metres, em trobo amb la meva amiga Sandra que es dirigeix cap al refugi, però abans d'anar-hi decidim esmorzar juntes. A mesura que passa el temps, el carrer s'omple de gent: resulta que els japonesos que he vist són uns importants polítics que han aprofitat l'estada a Granollers per visitar els antics refugis de la guerra. Les dues allà assegudes reflexionem: per què anar a visitar països llunyans si ni tan sols hem contemplat la bellesa i la història del nostre entorn?

Roser Martí Pujadas

Alumnes de 2n d'ESO de Granollers (textos)

- **Marina Sirvent Sánchez**, Escola Jardí
- **Roser Martí Pujadas**, Col·legi L'Estel
- **Ariadna Gutiérrez Martínez**, Escola Cervetó
- **Mercè Pallarès Sastre**, Escola Cervetó
- **Miriam Perea Berruazo**, Institut Escola Municipal de Treball
- **Laura Ortiz Bernal**, IES Carles Vallbona
- **Alba Castillo Pérez**, IES Celestí Bellera
- **Nil Sabadell Peris**, IES Carles Vallbona
- **Gerard Alcolea Viñas**, Institut Celestí Bellera
- **Júlia Ruiz Quintana**, IES Celestí Bellera
- **Armand Rodríguez Ramos**, IES Celestí Bellera
- **Maria Just Pérez**, IES Celestí Bellera
- **Anna Torras Fernández**, Escola Jardí
- **Eva Garcia Gómez**, Escola Pia
- **Jennifer Peña Vera**, Escola Pia
- **Marta Llinares González**, Escola Educem
- **Fabiola Fernández Martos**, Escola Educem
- **Eulàlia Gutiérrez Alcalde**, Institut Escola Municipal de Treball
- **Arlet Capeta Romero**, Institut Escola Municipal de Treball
- **Carlota Valldeneu Mesas**, Escola Maria Anna Mogas
- **Marta Espuña Casademont**, Escola Maria Anna Mogas
- **Nuria Jofra Verdugo**, Escola Educem
- **Sara Canabal Viagara**, Escola Maria Anna Mogas
- **Sílvia Barrionuevo Lafuente**, Escola Maria Anna Mogas
- **Aya Sekraoui Amgeet**, IES Antoni Cumella
- **Clàudia Grau Gallina**, Escola Cervetó
- **Martí Llobet Medalla**, Institut Escola Municipal de Treball
- **Marc Rulduà Amador**, IES Antoni Cumella
- **Marta Bellet Palau**, Escola Pia
- **Cristina Vicente Bretcha**, Escola Cervetó
- **Albert Portero Serra**, Col·legi L'Estel

- **Emma Camps Corts**, IES Carles Vallbona
- **Sergi Salicrú Diumaró**, IES Celestí Bellera
- **Oriol Ventosa Blázquez**, Escola Educem
- **Dounia Azarkan**, Institut Escola Municipal de Treball
- **Clàudia Ferrero Arca**, Escola Pia
- **Sònia García Andrés**, IES Carles Vallbona
- **Paula Macias Olmo**, IES Carles Vallbona
- **Daniel Jiménez Colomer**, Carles Vallbona
- **Paula Ortega Fernández**, Institut Escola Municipal de Treball
- **Alicia Viñas Picazo**, Institut Escola Municipal de Treball

Alumnes de 2n d'ESO de Granollers (fotografies)

- **Àlex Jiménez Gurri**, Escola Maria Anna Mogas
- **Ivan da Silva Campos**, Escola Cervetó
- **Diana Simina Covaci**, IES Antoni Cumella
- **Júlia Quilis Peiró**, IES Carles Vallbona
- **Grazia Trípodó Drago**, Escola Maria Anna Mogas
- **Paula Curto Mañosa**, Escola Cervetó
- **Anna Arredondo Miranda**, IES Carles Vallbona
- **Ferran Luna Carretero**, Escola Maria Anna Mogas
- **Laia Blasco Moreno**, IES Carles Vallbona
- **Lesly Peralta Jáuregui**, IES Carles Vallbona

Ajuntament de Granollers

projecte educatiu de granollers

Diputació
Barcelona